

[Gustav Pedersen.]

allerfleste Tilfælde en rent formel Forskel, for en Mand, der opsigser sin Plads selv, kan være tvunget dertil. Han kan efter mange Aars Tjeneste i Virksomheden være blevet behandlet saaledes, at han ikke har noget Valg; han kan være forbigaaet ved Avancement eller være sat saa langt ned i Løn eller paa anden Maade behandlet saadan, at han skylder sig selv at sige sin Plads op. Dertil kommer, at der er en Del Funktionærer, som kun har Mulighed for Avancement ved at skifte Plads.

Jeg synes derfor, at det vil være naturligt, at en Funktionær, der paa Grund af Pladsskifte kommer fra en Virksomhed, i Tilfælde af, at der ikke i den nye Virksomhed er en Pensionskasse, han naturligt kan overflyttes til, ikke stilles ugunstigere med Hensyn til Tilbagebetaling af sin Pensionsandel end en saadan, der bliver opsagt af Firmaet.

Det andet Spørgsmaal under § 9, som jeg kunde ønske at gøre en Bemærkning om, er Spørgsmaalet om Anvendelsen af de Midler, der bliver udbetalt, hvis den paa-gældende fratræder Virksomheden og ikke overgaar til en anden Pensionskasse. Jeg indrømmer, at Forslaget her er en Forbedring i Forhold til det Forslag, som de Konservative fremsatte i Fjor, hvorefter man skulde tegne en ny Forsikring, købe Livrente eller lignende, hvis Beløbet oversteg 200 Kr. Efter det Forslag, der foreligger her, kan Beløbet udbetales til fri Benyttelse, hvis det ikke overstiger 25 pCt. af det paagældende Medlems Lønning for det sidste Aar. Det vil vel nok i de allerfleste Tilfælde give en betydelig større Margin end den, der gaves i de Konservatives Forslag, men jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, at jeg synes, at naar man alligevel ikke med dette Forslag tilsigter andet og mere end en Beskyttelse for de forsikrede, maatte man fra alle Sider kunne blive enig om, at man ikke ønsker at træffe Bestemmelse om, hvordan den Kapital, som en forsikret har skabt sig igennem sin Indbetaling, skal anvendes, naar Muligheden for at fortsætte som Medlem af Pensionskassen ikke længere er til Stede.

Forholdet er jo det, at det forholdsvise ringe Beløb, det i de fleste Tilfælde er, ikke rækker ret langt, hvis der skal købes en Pension, en Livrente el. lign., og derfor kun giver en forholdsvise ringe Mulighed langt frem i Tiden. Paa den anden Side kan for en Mand, der staa uden Erhvervs-muligheder, Raadigheden over en mindre Kapital i visse Tilfælde give en Mulighed,

som han ikke vilde have, hvis han savnede likvide Midler. Derfor vil jeg henstille, om man ikke kunde være enig om at se lidt paa denne Paragraf og undersøge, om der var en Chance for at fjerne denne Forpligtelse fra Loven. Jeg indrømmer, at der er en Lempelse, idet Forsikringsraadet er i Stand til at dispensere fra Paragraffen, men jeg vilde finde det naturligt, at endte dette Stykke i Paragraffen udgik, eller at det Beløb, som er fri for at blive baandlagt, i hvert Fald blev noget større end 25 pCt. af sidste Aars Løn, hvad der jo ofte kan være et forholdsvis minimalt Beløb.

Der kunde maaske ogsaa være Grund til at undersøge, om det ikke var naturligt i Loven at lade indgaa en Bestemmelse om Pligt til under en eller anden Form at sikre Medlemmerne, som jo i al Almindelighed maa betale Pengene, en rimelig Medindflydelse paa Pensionskassens Administration. Ganske vist indskyder Virksomhederne i de allerfleste Tilfælde et Beløb svarende til Medlemmernes, de forsikredes Indsats, men jeg vil dog tro, at man i de allerfleste Virksomheder, hvor man indbetaler et saadant Beløb, tager det i Beregning, naar man skal tage Stilling til Lønningskontoen; vi har i hvert Fald ofte bemærket, naar vi har været i Lønforhandling, at Firmaet betragter sin Forpligtelse over for Pensionskassen som en Udgift, der rangerer lige med Lønningsudgiften.

Jeg betragter det som givet, at det, at Kasserne bliver underkastet Forsikringsraadets Tilsyn, maa komme til at betyde, at der i alle Tilfælde bliver faste Regler med Hensyn til Ydelser, ogsaa med Hensyn til Tilbagebetaling, saaledes at Tilfældigheder fuldstændig kan undgaa, og jeg betragter det ligeledes som givet, at Forsikringsraadets Tilsyn kommer til at betyde, at Kasserne ikke faar Lov til at binde sig til saa store Pensioner til enkelte Mænd, at de ødelægger Kassens Likviditet eller forsikringsmæssige Grundlag. Der har været Tilfælde, hvor private Pensionskasser har haft saa store Forpligtelser over for enkelte Mænd, at de indeholdt en urimelig Risiko for selve Pensionskassen.

Disse Problemer vil jeg imidlertid tro bliver løst gennem Forsikringsraadets Godkendelse af Vedtægter o. lign., og jeg vil derfor blot gøre disse Bemærkninger derom.

Det, der skal være vundet ved Loven, skulde da være, at Pensionskasserne i Fremtiden bliver saaledes stillet, at der er Sikkerhed for Opfyldelsen af de Forventninger, der med Rette kan stilles til dem, at der er en saa fornøftig og forsikringsmæssig god